Nova Scotia - Joan Cabot

Autor:
Data de publicació: 20-04-2023

Part d'una sèrie sobre el

Història de Nova Escòcia

Bluenose

Esdeveniments

Va establir Port Royal
1605

Conquesta d'Acadia
1710

Halifax va establir
1749

Campanya de la Badia de Fundy
1755

Caiguda de Louisbourg
1758

Govern representatiu establert
1758

Tractats d'Halifax
1760–61

Primera immigració escocesa significativa
1773

Batalla de Fort Cumberland
1776

Birchtown establert
1783

Captura de l'USS Chesapeake
1813

Llibertat de premsa
1835

Primer MLA acadià elegit
1837

Govern responsable establert
1848

?Chesapeake Affair
1861

Comença el Moviment Co Op
1861

?Anti-Confederation Party elected
1867

Saxby Gale
1869

Llançament de William D. Lawrence
1873

Primer avió a la Commonwealth britànica
1909

Explosió de Halifax
1917

Llei de franquícies de Nova Escòcia [femenina]
1918

Llançament de Bluenose
1922

Dia commemoratiu dels miners del carbó
1925

S'estableixen les Conferències Pugwash
1957

Desastre miner de Springhill
1958

NS Comissió de Drets Humans establerta
1967

Es va establir la Federació Acadiana de Nova Escòcia
1968

Explosió de la mina Westray
1992

Primer mla negre elegit
1993

Fòrum Tripartit Mi'kmaq-Nova Escòcia-Canadà
1997

Disculpes viola Desmond
2010

Altres_____

Història militar de Nova Escòcia
Història militar dels acadians
Història militar del poble Mi'kmaq
Història de Halifax
Nova Escòcia Negra

Portal del Canadà
Portal d'història

v
t
e

La història de Nova Escòcia abasta un període des de fa milers d'anys fins als nostres dies. Abans de la colonització europea, les terres que abastaven l'actual Nova Escòcia (també anomenades històricament Mi'kma'ki i Acadia) estaven habitades pel poble Mi'kmaq. Durant els primers 150 anys d'assentament europeu, la regió va ser reclamada per França i es va formar una colònia, formada principalment per acadians catòlics i mi'kmaq. Aquest període de temps va implicar sis guerres en què els Mi'kmaq juntament amb els francesos i alguns acadians van resistir la invasió britànica de la regió: les guerres francesa i de la Primera Nació, la guerra del pare Rale i la guerra del pare Le Loutre. Durant la Guerra del Pare Le Loutre, la capital va ser traslladada d'Annapolis Royal, Nova Escòcia, a la recentment establerta Halifax, Nova Escòcia (1749). La guerra va acabar amb la cerimònia d'Enterrar l'Escotilla (1761). Després de les guerres colonials, planters de Nova Anglaterra i protestants estrangers van emigrar a Nova Escòcia. Després de la Revolució Americana, els lleialistes van emigrar a la colònia. Durant el segle xix, Nova Escòcia es va autogovernar el 1848 i es va unir a la Confederació Canadenca el 1867.

La història colonial de Nova Escòcia inclou les actuals províncies marítimes canadenques i el nord de Maine (vegeu Comtat de Sunbury, Nova Escòcia), totes elles alhora part de Nova Escòcia. El 1763 l'illa del Cap Bretó i l'illa de Sant Joan (l'actual illa del príncep Eduard) van passar a formar part de Nova Escòcia. El 1769, l'illa de Sant Joan es va convertir en una colònia separada. Nova Escòcia va incloure l'actual Nova Brunsvic fins que aquesta província es va establir el 1784. Un

Contingut

Història primerenca

Articles principals: Prehistòria dels marítims canadencs, Paleo-indis i Últim període glacial

Les glaceres van començar la seva retirada dels Marítims fa aproximadament 13,500 anys,[1] amb la desglaciació final, el rebot isostàtic i la fluctuació del nivell del mar acabant i deixant la regió de Nova Anglaterra-Marítims pràcticament lliure de gel fa 11,000 anys. [1][2] Les primeres proves d'assentament paleo-indi a la regió segueixen ràpidament després de la desglaciació. Les proves d'assentament trobades al jaciment paleo-indi de Debert daten de 10.600 abans de l'actualitat, tot i que sembla probable que l'assentament s'hagués produït abans,[2] després de grans animals de caça com el caribú a mesura que s'expandien cap a la terra revelada per les glaceres en retirada. El registre de l'habitació continuada durant el període paleo i arcaic al llarg de deu mil anys va culminar amb el desenvolupament de la cultura, les tradicions i la llengua ara conegudes com el Mi'kmaq. [3]

Mi'kmaq

Article principal: Mi'kmaq

Durant diversos milers d'anys, el territori de la província ha format part del territori del país Mi'kmaq de Mi'kma'ki.

Mi'kma'ki inclou el que avui són els Marítims, parts de Maine, Terranova i la península de Gaspé. Els Mi'kmaq vivien en un cicle anual de moviment estacional entre viure en campaments d'hivern interiors dispersos i comunitats costaneres més grans durant l'estiu. El clima era desfavorable per a l'agricultura, i petites bandes semi-nòmades d'unes poques famílies relacionades amb la matrilinealitat subsistien en la pesca i la caça. [4]: 78

Zones d'assentament del Mi'kmaq a Mi?kma?ki, que emcompassava l'actual Nova Escòcia

Els Mi'kmaq estaven governats pel Santé Mawiómi (Gran Consell), dirigit pel Kji-saqmaw (gran cap del consell) i format pels set Nikanus (Caps de Districte), Kji-Keptin (Gran Capità, o cap de guerra) així com un Putús (gravador/secretari). [5] Mi'kma'ki es va dividir en set districtes majoritàriament sobirans, cadascun governat per un nikanus i un consell de Sagamaw (caps de banda locals), ancians i altres líders comunitaris dignes. El consell de districte promulgant lleis, va garantir la justícia, va apropiar-se de la pesca i els terrenys de caça, va fer la guerra i va demandar la pau. Les bandes locals estaven dirigides per un Sagamaw i un Consell d'Ancians i consistien en diverses unitats familiars extenses. [6]

El poble Mi'kmaq habitava la regió en el moment en què van arribar els primers colons europeus. [7] El territori mi'kmaq va ser la primera porció d'Amèrica del Nord que els europeus van explotar llargament per a l'extracció de recursos. Els primers pescadors europeus van salar les seves captures al mar i van navegar directament cap a casa amb ell. Però van establir campaments a terra ja el 1520 per curar el bacallà en sec. Durant la segona meitat del segle, el curat en sec es va convertir en el mètode de conservació preferit. [4]:79, 80 Els pobles mi'kmaq locals van començar a comerciar amb pescadors europeus quan els pescadors van començar a desembarcar als seus territoris ja a la dècada de 1520. Cap al 1521-22, els portuguesos sota João Álvares Fagundes van establir una colònia de pesca, que es creu que es trobava a l'illa del Cap Bretó. Tot i que es desconeix el seu destí, s'esmenta fins al 1570. [8] El 1578 uns 350 vaixells europeus operaven al voltant de l'estuari de Saint Lawrence. La majoria eren pescadors independents, però cada vegada hi havia més gent explorant el comerç de pells. [9]

El 24 de juny de 1610, el Gran Membre en Cap es va convertir al catolicisme i va ser batejat. Es va signar un Concordat, o tractat, entre el Gran Consell i el Papa que protegia els colons i sacerdots francesos i afirmava el dret de Mi'kmaq a triar el catolicisme o la tradició Mi'kmaq. En signar el Concordat l'església catòlica va afirmar la sobirania de Mi'kmaq com a nació catòlica. [10][11]

Exploradors europeus

Una placa de John Cabot sortint de Bristol, Anglaterra cap a l'Atlàntic Canadà (1497), instal·lada a Sir Sandford Fleming Park, Halifax.

L'explorador italià venecià Zuan Chabotto (italià: Giovanni Caboto) conegut en anglès com John Cabot, va ser el primer explorador europeu del continent nord-americà. El seu viatge d'exploració va suposar una transformació irrevocable de la interacció social i econòmica global. El viatge de Caboto/Cabot va rebre el suport financer de les cases bancàries italianes de Londres i de la banca familiar Bardi de Florència. [12] Amb el finançament segur i la patent emesa per Enric VII a Cabot i els seus tres fills, va salpar el 1496. En desembarcar el 24 de juny de 1497, Cabot va aixecar les banderes venecianes i papals, reclamant la terra per al rei d'Anglaterra i reconeixent l'autoritat religiosa de l'Església Catòlica Romana. [13] Després d'aquest desembarcament, Cabot va passar algunes setmanes "descobrint la costa", amb la

majoria "descoberts després de tornar enrere". [14] Es creu que l'expedició de Cabot va ser la primera dels europeus a l'Amèrica del Nord continental des dels víkings cinc-cents anys abans. L'historiador Alwyn Ruddock que va treballar en Cabot i la seva època durant 35 anys va suggerir que el P. Giovanni Antonio de Carbonariis i els altres frares que van acompanyar l'expedició de Cabot de 1498 s'havien quedat a Terranova i van fundar una missió que l'hauria convertit en el primer assentament cristià del continent. [15] Nova Escòcia va ser explorada encara més per l'explorador portuguès João Álvares Fagundes (1520) mentre buscava al sud dels seus assentaments pesquers a Terranova. [16]

Segle 17
Colonització francesa i Acadia
Article principal: Acadia

Representació de Port Royal el 1612

El 1605, colons francesos van establir el primer assentament europeu permanent al futur Canadà (i el primer al nord de Florida) a Port Royal, fundant el que es coneixeria com Acadia. [17][18] Els francesos, dirigits per Pierre Dugua, Sieur de Monts van establir la primera capital per a la colònia Acadia a Port Royal. Acadia (francès: Acadie) estava situada a la regió nord-est d'Amèrica del Nord que comprenia el que avui són les Províncies Marítimes Canadenques de Nova Brunsvic, Nova Escòcia, i l'Illa del Príncep Eduard, Gaspé, al Quebec, i al riu Kennebec al sud de Maine.

El 1621, però, França havia cedit territoris com Port Royal i Acadia a la corona britànica. Aquell any el rei Jaume I (Jaume VI d'Escòcia) va concedir a Sir William Alexander de Menstrie una carta per crear la colònia de Nova Escòcia ("Nova Escòcia") que comprenia tres províncies canadenques i porcions del que avui és Maine. La colònia, la capital de la qual, Charles Fort, estava situada prop de l'actual ciutat d'Annapolis Royal, només va durar fins al 1623, moment en què es va abandonar l'intent d'assentament, deixant la zona als francesos. [19] El llegat de Sir William, però, continua viu en forma de nom, bandera i armes de la moderna província canadenca de Nova Escòcia.

Hi va haver una transició lenta del comerç (principalment involucrant exploradors i comerciants masculins) a la colonització. El 1632 van començar a arribar vaixells que incloïen dones i nens. [20] La supervivència dels assentaments acadians es va basar en una cooperació reeixida amb els pobles indígenes de la regió. [21][20]: 36 El 1654 Acadia va ser conquerida per primera vegada per les forces angleses de Boston, ocupant la colònia. El Tractat de Breda, signat el 31 de juliol de 1667, va retornar Acadia a França. El 1674, els holandesos van conquerir breument Acadia, rebatejant la colònia Nova Holanda. [22] Durant les últimes dècades del segle xvii, els acadians van emigrar de la capital, Port Royal, i van establir el que es convertiria en els altres grans assentaments acadians: Grand Pré, Chignecto, Cobequid i Pisiguit.

Durant el període acadià els britànics van fer sis intents de conquesta de la colònia derrotant la capital, acabant amb la derrota dels francesos en el Setge de Port Royal (1710). Durant els cinquanta anys següents, els francesos i els seus aliats van fer sis intents militars infructuosos de recuperar la capital. [23]

Guerra Civil Acadiana
Article principal: Guerra Civil Acadiana

Representació de Madame La Tour defensant Fort Sainte Marie durant la Guerra Civil Acadiana el 1645

Acadia es va submergir en el que alguns historiadors han descrit com una guerra civil a Acadia (1640-1645). La guerra va ser entre Port Royal, on estava estacionat el governador d'Acadia Charles de Menou d'Aulnay de Charnisay, i l'actual Saint John, Nova Brunswick, on estava estacionat el governador d'Acadia Charles de Saint-Étienne de la Tour. [24]

A la guerra, hi va haver quatre batalles importants. la Tour va atacar d'Aulnay a Port Royal el 1640. [23]:19 En resposta a l'atac, D'Aulnay va sortir de Port Royal per establir un bloqueig de cinc mesos del fort de La Tour a Saint John, que La Tour finalment va derrotar (1643). La Tour va tornar a atacar d'Aulnay a Port Royal el 1643. d'Aulnay i Port Royal finalment van guanyar la guerra contra La Tour amb el setge de Sant Joan de 1645. [23]:20 Després de la mort d'Aulnay (1650), La Tour es va restablir a Acadia.

Colònia escocesa (1629-1632)

De 1629 a 1632, Nova Escòcia es va convertir breument en una colònia escocesa. Sir William Alexander del castell de Menstrie, Escòcia, va reclamar la Nova Escòcia continental i es va establir a Charlesfort, en el que finalment seria rebatejat com a Port Royal pels francesos. Ochiltree va reclamar l'Île Royale (actual illa del Cap Bretó) i es va establir a Baleine, Nova Escòcia. Hi va haver tres batalles entre els escocesos i els francesos: la incursió a Sant Joan (1632), el setge de Baleine (1629) així com el Setge del Cap de Sable (actual Port La Tour, Nova Escòcia) (1630). Nova Escòcia va ser retornada a França mitjançant un tractat. [25] Els francesos van establir fort Ste. Marie de Grace com a capital al riu LaHave abans de restablir Port Royal.

Els francesos van derrotar ràpidament els escocesos a Baleine i van establir assentaments a Île Royale a l'actual Englishtown (1629) i St. Peter's (1630). Aquests dos assentaments van continuar sent els únics assentaments a l'illa fins que van ser abandonats per Nicolas Denys el 1659. L'Île Royale va romandre llavors sense ocupants europeus durant més de cinquanta anys fins que les comunitats es van restablir quan es va establir Louisbourg el 1713.

Colònia anglesa (1654-1670)

Retrat de John Leverett. Leverett va llançar una expedició contra Acadia en nom d'Anglaterra el 1654.

El 1654, Robert Sedgwick i John Leverett van llançar una expedició contra Acadia en nom dels anglesos. Sedgwick va capturar els principals ports acadians de Port Royal i Fort Pentagouet i aviat va cedir el comandament militar de la província a Leverett. [23]:23 Durant aquest temps, ell i Sedgwick van aplicar un monopoli comercial virtual a l'Acadia francesa per al seu benefici, cosa que va portar alguns a la colònia a veure Leverett com un oportunista depredador. Leverett va finançar gran part del cost de l'ocupació ell mateix, i després va demanar al govern anglès el reemborsament. Tot i que van autoritzar el pagament, el govern va fer que la colònia realitzés una auditoria de les finances de Leverett, que mai va tenir lloc. En conseqüència, Leverett encara demanava una indemnització després de la Restauració (1660).

El 1656, Oliver Cromwell va concedir Acadia/Nova Escòcia als propietaris Sir Thomas Temple i William Crowne. Poc després, els dos van comprar la patent de Charles de Saint-Étienne de la Tour com a baronet de Nova Escòcia. Amb aquesta compra, Crowne i Temple van acordar pagar el deute de La Tour de 3.379 lliures a la vídua de Maj.-Gen. Edward Gibbons de Boston, i Temple va assumir el cost dels anglesos que abans havien capturat el fort al riu Saint John. Segons la seva declaració de pèrdues al voltant de 1668, Crowne va subministrar els diners i la seguretat per a les compres. [26]

L'any següent Crowne amb el seu fill Joan (però no la seva dona), Temple i un grup de colons van arribar a Nova Escòcia al vaixell Satisfaction. Crowne i Temple van dividir la província entre ells el febrer de 1658, amb Crowne prenent la part occidental, incloent el fort de Pentagouet (ara Castine, Maine), i construint un lloc comercial a "Negu", o "Negu àlies Cadascat", al riu Penobscot. L'acord es va signar el 15 de febrer de 1658, testimoniat per John Crowne i el governador John Endecott. Cada part va donar una fiança de 20.000 lliures esterlines. L'1 de novembre de 1658, Crowne va arrendar el seu territori a un capità George Curwin (avi de George Corwin, alt xèrif durant els judicis de bruixes de Salem) i Ensign Joshua Scottow, després el 1659 el va arrendar a Temple per un període de quatre anys, a

raó de 110 lliures anuals. Temple no va pagar l'arrendament després del primer any, però va romandre en possessió del territori. [27] Durant aquest període, Crowne vivia a Boston, Massachusetts, de la qual va ser nomenat Freeman el 30 de maig de 1660.

Temple tenia la seva seu a Penobscot (actual Castine, Maine), mantenint guarnicions a Port Royal i a Saint John. El 1659, el fort de La Tour a la desembocadura del riu Saint John va ser abandonat a favor d'un nou fort a Jemseg, a 50 milles (80 km) més o menys amunt del riu, on Temple va establir un lloc comercial.[28] La ubicació va ser avantatjosa, ja que els ocupants van ser posats fora del camí de segrestar pirates. Jemseg també era un lloc millor per comerciar amb els indis maliseet descendents. [cal citació]

Gravat de la conferència de pau que va donar lloc al Tractat de Breda el 1667. Acadia va ser retornada als francesos com a part dels termes del tractat.

Amb la Restauració el 1660 Crowne va tornar a Anglaterra per participar en la coronació de Carles II, i per defensar la seva reclamació a Nova Escòcia. La concessió a Crowne i Temple havia estat feta per Cromwell sota la Commonwealth; ara que Carles havia pujat al tron hi havia altres pretendents. Entre aquests hi havia Thomas Elliot (nuvi del llit de Carles II), Sir Lewis Kirke i altres (que havia pres Acadia en l'expedició contra el Quebec el 1632), i hereus de Sir William Alexander (el becari original, de qui el pare de Carles de la Tour havia obtingut la concessió). El 1661 l'ambaixador francès va reclamar el territori per a França. El 22 de juny de 1661 va presentar una declaració sobre la manera en què ell i Temple es van convertir en propietaris. Mentre es trobava a Anglaterra, Crowne també va declarar la causa dels colons davant el consell i lord chamberlain el 4 de desembre de 1661. Temple va tornar a Anglaterra el 1662 i va tenir èxit en obtenir una nova concessió, així com una comissió com a governador. Va prometre restaurar el territori de Crowne i fer reparacions, però no ho va fer. Crowne ho va perseguir als tribunals de Nova Anglaterra, però no va tenir èxit, els tribunals van acabar decidint que no tenien jurisdicció. La colònia va ser finalment restaurada a França en el Tractat de Breda de 1667, però els anglesos no renunciarien realment al control fins a 1670.

Segle 18
Guerres colonials

Mapa de Nova Escòcia i els seus voltants el 1754, abans de l'esclat de la Guerra dels Set Anys

Hi va haver sis guerres colonials que van tenir lloc a Nova Escòcia durant un període de setanta-cinc anys (vegeu les guerres francesa i índia, així com la guerra del pare Rale i la guerra del pare Le Loutre). Aquestes guerres es van lliurar entre Nova Anglaterra i Nova França i els seus respectius aliats nadius abans que els britànics derrotessin els francesos a Amèrica del Nord (1763). Durant aquestes guerres, els acadians, mi'kmaq i Maliseet de la regió van lluitar per protegir la frontera d'Acadia de Nova Anglaterra, que Nova França va definir com el riu Kennebec al sud de Maine. [29] Les guerres també van implicar l'intent d'evitar que els novaiorquesos prenguessin la capital d'Acadia, Port Royal (vegeu Guerra de la reina Anna), establint-se a Canso (vegeu Guerra del pare Rale) i establint Halifax (vegeu Guerra del pare Le Loutre).

El període de setanta-cinc anys de guerra va acabar amb els tractats de Halifax entre els britànics i els mi'kmaq (1761).

Expulsió dels acadians

Article principal: Expulsió dels acadians

L'Expulsió (1755-1764) es va produir durant la Guerra del Francès i de l'Índia (el teatre nord-americà de la Guerra dels Set Anys)F i va formar part de la campanya militar britànica contra Nova França. Els britànics van deportar primer els acadians a les Tretze Colònies i, després de 1758, van transportar acadians addicionals a Gran Bretanya i França. En total, dels 14.100 acadians de la regió, aproximadament 11.500 acadians van ser deportats.

Després que Gran Bretanya guanyés la Guerra del Francès i l'Índia, entre 1759 i 1768, uns 8.000 planters de Nova Anglaterra van respondre a la petició del governador Charles Lawrence de colons de les colònies de Nova Anglaterra.

Canvis de govern

Retrat de Jonathan Belcher el 1757. Serví com a primer jutge en cap de la Cort Suprema de Nova Escòcia de 1754 a 1776.

La jurisdicció de la colònia va canviar durant aquest temps. Nova Escòcia va rebre una cort suprema el 1754 amb el nomenament de Jonathan Belcher i una Assemblea Legislativa el 1758. El 1763 l'illa del Cap Bretó va passar a formar part de Nova Escòcia. El 1769, l'illa de Sant Joan (actual illa del príncep Eduard) es va convertir en una colònia separada. El comtat de Sunbury es va crear el 1765 i incloïa tot el territori de l'actual Nova Brunswick i l'est de Maine fins al riu Penobscot. El 1784, la porció occidental i continental de la colònia es va separar i es va convertir en la província de Nova Brunswick. Maine va passar a formar part del recentment independent estat nord-americà de Massachusetts, però la frontera internacional va ser vaga. Cap Breton es va convertir en una colònia separada el 1784; va ser retornat a Nova Escòcia el 1820.

Enfrontats a un gran element yankee simpatitzant amb la Revolució Americana, els polítics de Nova Escòcia el 1774-75 van adoptar una política de moderació i humanisme il·lustrats. Governant una colònia marginal que va rebre poca atenció de Londres, el governador reial, Francis Legge (1772-1776) va lluitar contra l'assemblea popularment elegida pel control de les polítiques relatives al comerç, el comerç i la fiscalitat. [30] Desserud mostra que John Day, elegit per a l'assemblea el 1774, va demanar reformes fonamentals tipus Montesquieu que equilibrissin el poder polític entre les tres branques del govern. Day va argumentar que els impostos s'haurien de valorar en funció de la riquesa real i, per desincentivar el mecenatge, hi hauria d'haver límits de termini per a tots els funcionaris. Va pensar que els membres del Consell Executiu haurien de posseir almenys 1000 lliures esterlines de propietat per connectar el seu interès personal en el benestar de la colònia en el seu conjunt. Volia la destitució dels jutges que feien un mal ús dels seus càrrecs. Aquestes reformes encara no estaven promulgades, però suggereixen que els polítics de Nova Escòcia eren conscients de les demandes que feien els nord-americans i esperaven que les seves propostes moderades reduïssin les possibles tensions amb el govern britànic. [31]

Colons escocesos

El 1762, el primer dels Fuadaich nan Gàidheal (Scottish Highland Clearances) va obligar moltes famílies gaèliques a abandonar les seves terres ancestrals. El primer vaixell carregat amb colons hèbrids va arribar a "St. John's Island" (Illa del Príncep Eduard) el 1770, amb vaixells posteriors el 1772 i el 1774. [32] El 1773, un vaixell anomenat Hèctor va desembarcar a Pictou, Nova Escòcia, amb 169 colons originaris majoritàriament de l'illa de Skye. [33] El 1784, l'última barrera per a l'assentament escocès —una llei que restringia la propietat de la terra a l'illa del Cap Bretó— va ser derogada, i aviat tant pei com Nova Escòcia eren predominantment de parla gaèlica. [34] S'estima que més de 50.000 colons gaèlics van emigrar a Nova Escòcia i a l'illa del Cap Bretó entre 1815 i 1870. [32]

Rèplica del vaixell Hèctor el 2009. El vaixell original va portar 169 colons de l'illa de Skye a Nova Escòcia el 1773.

Clans escocesos

A les Terres Altes escoceses, el sistema tradicional de clans es va acabar després del fallit aixecament de 1745. No obstant això, Ommer mostra que els colons escocesos van reconstituir assentaments de clans al Cap Bretó, Nova Escòcia, que van persistir a principis del segle 20. El sistema de clans era tribal, implicant un grup de parentiu estès que tenia terres en comú. La propietat era normalment propietat de tot el grup de parentiu. A Escòcia, els clans van rebutjar les reclamacions feudals de propietaris. Els pioners del cap Bretó van buscar el seu propi parent i es van establir al seu costat. Les granges van passar d'una branca d'una família a una altra a través de les generacions següents, però van continuar sent ocupades per membres del mateix clan. Els membres del clan es van ajudar mútuament amb la cria de graners comunals i van compartir treball i eines. A Nova Escòcia, el sistema es mantenia a través de matrimonis concertats, ajuda mútua i tinença comunitària. El sistema va permetre la supervivència i l'eficiència en un entorn pioner i dur. [35]

Revolució Americana

Article principal: Nova Escòcia a la Revolució Americana

La Revolució Americana (1776-1783) va tenir un impacte significatiu en la configuració de Nova Escòcia. Al principi, hi havia ambivalència a Nova Escòcia, "la 14a colònia americana", com alguns l'anomenaven, sobre si la colònia s'havia d'unir als nord-americans en la guerra contra Gran Bretanya. Un petit nombre de nova escocesos van anar cap al sud per servir amb l'exèrcit continental contra els britànics; en acabar la guerra, a aquests partidaris se'ls va concedir terres al Refugee Tract d'Ohio. [36]

Representació de la incursió a Lunenburg el 1782 per part de corsaris nord-americans, durant la guerra revolucionària nord-americana

Les rebel·lions van esclatar a la batalla de Fort Cumberland, el setge de Sant Joan (1777), la rebel·lió de Maugerville el 1776 i la batalla de Miramichi el 1779. No obstant això, el govern de Nova Escòcia a Halifax estava controlat per una elit mercantil angloeuropea [qui?] per a qui la lleialtat era més rendible que la rebel·lió. Davant atacs que van forçar opcions de lleialtat, rebel·lió o neutralitat, els colons fora de Halifax van experimentar un renaixement religiós que va expressar algunes de les seves ansietats. [37][38][39] Durant tota la guerra, els corsaris nord-americans van devastar l'economia marítima atacant moltes de les comunitats costaneres. A més de capturar 225 vaixells que sortien o arribaven als ports de Nova Escòcia,[40] els corsaris nord-americans van fer incursions terrestres regulars, atacant Lunenburg, Annapolis Royal, Canso i Liverpool. Els corsaris nord-americans també van atacar repetidament Canso, Nova Escòcia el 1775 i el 1779, destruint les pesqueries, que valien 50.000 lliures anuals a Gran Bretanya. B Aquestes incursions nord-americanes van alienar molts escocesos simpàtics o neutrals a donar suport als britànics. Al final de la guerra, diversos corsaris de Nova Escòcia van ser equipats per atacar la navegació nord-americana. [41]

Per protegir-se dels repetits atacs de corsaris nord-americans, el 84è Regiment de Foot (Royal Highland Emigrants) va ser guarnit a forts al voltant del Canadà atlàntic per enfortir les petites i mal equipades companyies de milícies de la colònia. Fort Edward (Nova Escòcia) a Windsor, Nova Escòcia, va ser la seu del Regiment per evitar un possible assalt terrestre nord-americà a Halifax des de la badia de Fundy. Hi va haver un atac nord-americà a Nova Escòcia per terra, la batalla de Fort Cumberland seguida del setge de Saint John (1777)

L'esquadró naval britànic amb seu a Halifax va tenir èxit en dissuadir qualsevol invasió nord-americana, bloquejant el suport nord-americà als rebels de Nova Escòcia i va llançar alguns atacs contra Nova Anglaterra, com la Batalla de Maquies (1777). No obstant això, la Royal Navy no va poder establir la supremacia naval. Tot i que molts corsaris nord-americans van ser capturats en batalles com la batalla naval de Halifax, molts més van continuar atacs contra navilis i assentaments fins als últims mesos de la guerra. La Royal Navy va lluitar per mantenir les línies de subministrament britàniques, defensant els combois d'Amèrica i el 1781, després de l'aliança francoamericana contra la Gran Bretanya, atacs francesos com una batalla de combois ferotgement combatuts, el compromís naval amb una flota francesa a Sydney, Nova Escòcia, prop de Spanish River, Cap Breton. [42]

L'HMS Observer involucra un vaixell privat nord-americà Jack durant una batalla naval contra Halifax el 1782

A mesura que els Planters de Nova Anglaterra i els Lleialistes de l'Imperi Unit van començar a arribar a Mi'kmaki (els Marítims) en major nombre, es van posar pressions econòmiques, ambientals i culturals sobre el Mi'kmaq amb l'erosió de la intenció dels tractats. Els Mi'kmaq van intentar fer complir els tractats mitjançant amenaça de força. Al començament de la Revolució Americana, moltes tribus Mi'kmaq i Maliseet donaven suport als nord-americans contra els britànics. Van participar en la Rebel·lió de Maugerville i en la Batalla de Fort Cumberland el 1776. (Els delegats de Mí'kmaq van concloure el primer tractat internacional, el Tractat de Watertown, amb els Estats Units poc després que declarés la seva independència el juliol de 1776. Aquests delegats no representaven oficialment el govern Mi'kmaq, tot i que molts mi'kmaq individuals es van unir privadament a l'exèrcit continental com a resultat.) Durant l'expedició del riu St. John, l'esforç incansable del coronel Allan per obtenir l'amistat i el suport dels Maliseet i Mi'kmaq per a la Revolució va tenir un cert èxit. Hi va haver un important èxode de Maliseet des del riu St John per unir-se a les forces nord-americanes a Maquies, Maine. [43] El diumenge 13 de juliol de 1777, una festa d'entre 400 i 500 homes, dones i nens, es va embarcar en 128 canoes des de l'Old Fort Meduetic (8 milles per sota de Woodstock) per a Machias. El partit va arribar en un moment molt oportú per als nord-americans, i va oferir assistència material en la defensa d'aquest lloc durant l'atac realitzat per Sir George Collier del 13 al 15 d'agost. Els britànics només van fer danys mínims al lloc, i els serveis dels indis en l'ocasió van guanyar per a ells l'agraïment del consell de Massachusetts. [44] El juny de 1779, Mi'kmaq al Miramichi va atacar i saquejar alguns dels britànics de la zona. El mes següent, el capità britànic Augustus Harvey, al comandament del HMS Viper, va arribar a la zona i va lluitar amb el Mi'kmaq. Un Mi'kmaq va ser assassinat i 16 van ser fets presoners al Quebec. Els presoners van ser finalment portats a Halifax, on més tard van ser alliberats en signar el jurament de fidelitat a la corona britànica el 28 de juliol de 1779. [45][46][47]C

Migració de lleialistes

Després que els britànics fossin derrotats a les Tretze Colònies, algun antic territori de Nova Escòcia a Maine va entrar al control del recentment independent estat nord-americà de Massachusetts. Les tropes britàniques de Nova Escòcia van ajudar a evacuar uns 30.000 lleialistes de l'Imperi Unit (American Tories), que es van establir a Nova Escòcia, amb subvencions de terres per part de la Corona com a compensació per les seves pèrdues. D'aquests, 14.000 van anar a l'actual Nova Brunswick i com a resposta la porció continental de la colònia de Nova Escòcia es va separar i es va convertir en la província de Nova Brunswick amb Sir Thomas Carleton el primer governador el 16 d'agost de 1784. [48] Els assentaments lleialistes també van portar a l'illa del Cap Bretó a convertir-se en una colònia separada el 1784, només per ser retornada a Nova Escòcia el 1820.

Monument als lleialistes que van assentar Middleton

L'èxode lleialista va crear noves comunitats a tota Nova Escòcia, inclosa Shelburne, que va ser breument un dels assentaments britànics més grans d'Amèrica del Nord, i va infondre capital i habilitats addicionals a la província. La migració lleialista també va provocar tensions polítiques entre els líders lleialistes i els líders de l'actual assentament de Planters de Nova Anglaterra. Alguns líders lleialistes consideraven que els líders electes de Nova Escòcia representaven una població yankee que simpatitzava amb el moviment revolucionari nord-americà i que menyspreava les actituds intensament antiamericanes i anti-republicanes dels lleialistes. "Ells [els lleialistes]", va escriure el coronel Thomas Dundas el 1786, "han experimentat totes les lesions possibles dels antics habitants de Nova Escòcia, que estan encara més desafectats cap al govern britànic que cap dels nous Estats. Això em fa dubtar molt de la seva dependència durant molt de temps". [49]

L'afluència lleialista també va crear pressió per a les terres d'assentament que van empènyer el Poble Mi'kmaq de Nova Escòcia als marges, ja que les subvencions de terres lleialistes envaïdes en terres natives mal definides. Aproximadament 3.000 membres de la migració lleialista van ser lleialistes negres que van fundar l'assentament negre

lliure més gran d'Amèrica del Nord a Birchtown, prop de Shelburne. No obstant això, el tracte injust i les dures condicions van fer que al voltant d'un terç dels lleialistes negres combinessin forces amb els abolicionistes britànics i el Comitè per a l'Alleujament dels Pobres Negres es reassentés a Sierra Leone. El 1792, els lleialistes negres de Nova Escòcia van fundar Freetown i es van fer coneguts a l'Àfrica com els colons de Nova Escòcia. [50]

Un gran nombre d'escocesos de les terres altes de parla gaèlica van emigrar al cap Bretó i a la part occidental de la part continental durant el segle 18 i el segle 19. El 1812 Sir Hector Maclean (7è Baró de Morvern i 23è Cap del Clan Maclean) va emigrar a Pictou des de Glensanda i Kingairloch a Escòcia portant gairebé tota la població de 500 habitants. [51]

Declivi de l'esclavitud (1787-1812)

Un tallador de fusta lleialista negre a Shelburne el 1788

Tot i que molts negres que van arribar a Nova Escòcia durant la Revolució Americana eren lliures, d'altres no.[52] Els esclaus negres també van arribar a Nova Escòcia com a propietat dels lleialistes blancs americans. El 1772, abans de la Revolució Americana, Gran Bretanya va prohibir el comerç d'esclaus a les illes britàniques seguit de la decisió de Knight v. Wedderburn a Escòcia el 1778. Aquesta decisió, al seu torn, va influir en la colònia de Nova Escòcia. El 1788, l'abolicionista James Drummond MacGregor de Pictou va publicar la primera literatura antiesclavista al Canadà i va començar a comprar la llibertat dels esclaus i a castigar els seus col·legues de l'església presbiteriana que posseïen esclaus. [53] El 1790 John Burbidge va alliberar els seus esclaus. Dirigida per Richard John Uniacke, el 1787, 1789 i de nou l'11 de gener de 1808, la legislatura de Nova Escòcia es va negar a legalitzar l'esclavitud. [54][55] Dos jutges en cap, Thomas Andrew Lumisden Strange (1790–1796) i Sampson Salter Blowers (1797–1832) van fer una "guerra judicial" en els seus esforços per alliberar els esclaus dels seus propietaris a Nova Escòcia. [56][57][58][59]D Es van mantenir en gran consideració a la colònia. Al final de la guerra de 1812 i l'arribada dels refugiats negres, quedaven pocs esclaus a Nova Escòcia. [60] (La Llei de comerç d'esclaus va prohibir el comerç d'esclaus a l'Imperi Britànic el 1807 i la Llei d'Abolició de l'Esclavitud de 1833 va prohibir completament l'esclavitud.)

Segle 19
Principis del segle 19
Guerres renovades amb França
Les guerres revolucionàries franceses i posteriors napoleòniques al principi van crear confusió i dificultats, ja que la pesca es va interrompre i el comerç de les Índies Occidentals de Nova Escòcia va patir greus atacs francesos. No obstant això, la despesa militar a la colònia estratègica va conduir gradualment a una prosperitat creixent. Molts comerciants de Nova Escòcia van equipar els seus propis corsaris per atacar la navegació francesa i espanyola a les Índies Occidentals. La colònia de maduració va construir noves carreteres i fars i el 1801 va establir una estació de salvament a l'illa de Sable per fer front als nombrosos naufragis internacionals a l'illa.

Guerra de 1812

HMS Shannon al capdavant de l'USS Chesapeake capturat al port de Halifax durant la Guerra de 1812

Durant la guerra de 1812 amb els Estats Units, Nova Escòcia es va convertir en una base militar encara més gran per als britànics com a centre del bloqueig de la Royal Navy britànica i de les incursions navals als Estats Units. La colònia

també va contribuir a l'esforç bèl·lic comprant o construint diversos vaixells privats per apoderar-se de 250 vaixells nord-americans. [61] Els corsaris de la colònia van ser dirigits per la ciutat de Liverpool, Nova Escòcia, sobretot per la goleta Liverpool Packet, que va capturar més de cinquanta vaixells a la guerra, la majoria privats del Canadà. [61] Sir John Sherbrooke (Halifax), propietat conjunta entre Liverpool i Halifax, també va tenir molt d'èxit durant la guerra, sent el corsari més gran d'Amèrica del Nord britànica. Altres comunitats també es van unir a la campanya dels privats, incloent Annapolis Royal, Windsor, i a Lunenburg, Nova Escòcia, tres membres de la ciutat de comprar una goleta privada i la van anomenar Lunenburg el 8 d'agost de 1814. [62] El vaixell privat Nova Scotian va capturar set vaixells nord-americans.

Potser el moment més dramàtic de la guerra per Nova Escòcia va ser quan el HMS Shannon va dirigir la fragata nord-americana capturada USS Chesapeake al port de Halifax (1813). El capità del Shannon va resultar ferit i Nova Scotian Provo Wallis va prendre el comandament del vaixell per escortar el Chesapeake fins a Halifax. Molts dels presoners es van mantenir a l'illa de Deadman, Halifax. [61] Al mateix temps, hi va haver la traumàtica captura de l'HMS Hogue del corsari nord-americà Young Teazer a Chester, Nova Escòcia.

El 3 de setembre de 1814, una flota britànica de Halifax, Nova Escòcia, va començar a posar setge a Maine per restablir el títol britànic a Maine a l'est del riu Penobscot, una zona que els britànics havien rebatejat com a "Nova Irlanda". Tallar "Nova Irlanda" de Nova Anglaterra havia estat un objectiu del govern britànic i dels colons de Nova Escòcia ("Nova Escòcia") des de la Revolució Americana. [63]:10 L'expedició britànica va implicar 8 vaixells de guerra i 10 transports (que transportaven 3.500 regulars britànics) que estaven sota el comandament general de Sir John Coape Sherbrooke, llavors tinent governador de Nova Escòcia. [63]: 10–17 El 3 de juliol de 1814, l'expedició va capturar la ciutat costanera de Castine, Maine i després va passar a atacar Belfast, Machias, Eastport, Hampden i Bangor (Vegeu Batalla de Hampden). Després de la guerra, Maine va ser retornat a Amèrica mitjançant el Tractat de Gant. Els britànics van tornar a Halifax i, amb els estralls de guerra que havien pres de Maine, van construir la Universitat Dalhousie (establerta el 1818). [64]

Foto de Gabriel Hall, un refugiat negre de la Guerra de 1812

Els refugiats negres de la guerra de 1812 eren esclaus afroamericans que lluitaven pels britànics i van ser traslladats a Nova Escòcia. Els Refugiats Negres van ser el segon grup d'afroamericans, després dels Lleialistes Negres, que es van desvincular del bàndol britànic i ser traslladats a Nova Escòcia. No obstant això, també hi va haver migració fora de la colònia a causa de les dificultats a les quals s'enfrontaven els immigrants. El reverend Norman McLeod va dirigir un gran grup d'aproximadament 800 residents escocesos des de St. Anns, Nova Escòcia fins a Waipu, Nova Zelanda, durant la dècada de 1850.

Condicions laborals

El pati naval de Halifax durant l'era 1775-1820 tenia funcionaris que prenien suborns dels treballadors i practicaven el nepotisme generalitzat. Els treballadors van suportar males condicions laborals i llibertats personals limitades. No obstant això, els treballadors estaven disposats a romandre-hi molts anys perquè els salaris eren alts i més estables que qualsevol alternativa. A diferència de gairebé qualsevol altra feina, els patis pagaven prestacions d'invalidesa per als homes accidentats a la feina i donaven pensions de jubilació a aquells que passaven la seva carrera als patis. [65]

Nova Escòcia va tenir una de les primeres organitzacions obreres del que es va convertir en Canadà. El 1799 els treballadors van crear una Societat de Fusters a Halifax, i aviat hi va haver intents d'organització per part d'altres artesans i comerciants. Els empresaris es van queixar, i el 1816 Nova Escòcia va aprovar una llei contra els sindicats, el preàmbul de la qual declarava que un gran nombre de mestres d'oficis, viatjants i obrers de la ciutat de Halifax i altres parts de la província s'havien esforçat, mitjançant reunions i combinacions il·legals, per regular la taxa de salaris i efectuar altres objectius il·legals. Els sindicats van romandre il·legals fins al 1851. [21]: 338

Govern responsable

Nova Escòcia va ser la primera colònia de l'Amèrica del Nord britànica i de l'Imperi Britànic que va aconseguir un govern

responsable al gener-febrer de 1848 i es va autogovernar gràcies als esforços de Joseph Howe. [66] (El 1758, Nova Escòcia també es va convertir en la primera colònia britànica a establir un govern representatiu, commemorat el 1908 amb l'erigir la Torre Dingle.)

Últim segle 19
La primera escola per a sords a l'Atlàntic del Canadà, l'Escola Halifax per a sords, es va establir al carrer Göttingen, Halifax (1856). L'escola Halifax per a cecs es va obrir al carrer Morris el 1871. Va ser la primera escola residencial per a cecs del Canadà.

Monument a Sebastòpol el 2007. Es va donar a conèixer a Halifax el 1860 per commemorar la victòria britànica al setge de Sevastopol i la guerra de Crimea.

Els novaiorquesos van lluitar a la guerra de Crimea. El Monument Welsford-Parker a Halifax és el monument de guerra més antic del Canadà (1860) i l'únic monument de la Guerra de Crimea a Amèrica del Nord. Commemora el Setge de Sevastopol (1854-1855). Nova Escòcia també va participar en el Mutiny indi. Dos dels més famosos van ser William Hall (VC) i Sir John Eardley Inglis, tots dos van participar en el Setge de Lucknow. El 78è Regiment de Peu (Highlanders) van ser famosos per la seva participació amb el setge i més tard van ser enviats a Citadel Hill (Fort George).

Guerra civil nord-americana
Vegeu també: Canadà i la guerra civil nord-americana

Més de 200 novaiorquesos han estat identificats com a combatents a la Guerra Civil nord-americana (1861-1865). La majoria es van unir als regiments d'infanteria de Maine o Massachusetts, però un de cada deu va servir a la Confederació (Sud). El total probablement va arribar als dos mil, ja que molts joves havien emigrat als EUA abans de 1860. El pacifisme, la neutralitat, l'antiamericanisme i els sentiments anti-"yankee" operaven per mantenir els números baixos, però, d'altra banda, hi havia forts incentius en efectiu per unir-se a l'exèrcit del nord ben pagat i la llarga tradició d'emigrar fora de Nova Escòcia, combinada amb un afany per l'aventura, va atraure molts joves. [67]

L'Imperi Britànic (inclosa Nova Escòcia) va declarar la neutralitat, i Nova Escòcia va prosperar molt del comerç amb la Unió. Nova Escòcia va ser el lloc de dos incidents internacionals menors durant la guerra: l'afer Chesapeake i la fugida del port de Halifax del CSS Tallahassee, ajudats per simpatitzants confederats. [68] Nova Escòcia era un centre per a agents del Servei Secret Confederat i simpatitzants confederats i tenia un paper en la participació en el bloqueig amb armes en gran part de Gran Bretanya. Els corredors del bloqueig es van aturar a Halifax per descansar i repostar per on havien de passar pel bloqueig de la Unió per lliurar subministraments a l'exèrcit confederat. El paper de Nova Escòcia en el tràfic d'armes cap al sud va ser tan notable que el gravador acadià el 1864 va descriure l'esforç de Halifax com una "ajuda mercenària a una guerra fratricida que, sense intervenció exterior, hauria acabat fa molt de temps". [69] El secretari d'Estat dels Estats Units William H. Seward es va queixar el 14 de març de 1865:

Halifax ha estat durant més d'un any, i no obstant això, una estació naval per a vaixells que, executant el bloqueig, proporcionen subministraments i municions de guerra al nostre enemic, i s'ha fet una trobada per a aquells creuers piràtics que surten de Liverpool i Glasgow, per destruir el nostre comerç en alta mar, i fins i tot per portar la guerra als ports dels Estats Units. Halifax és una estació postal i d'enviament de la correspondència entre els rebels de Richmond i els seus emissaris a Europa. Se sap que els comerciants de Halifax van importar subreptíciament provisions, armes i municions dels nostres ports marítims, i després els van transbordar als rebels. El governador de Nova Escòcia ha estat neutral, just i amable; també ho van ser els jutges de la província que van presidir el judici del Chesapeake. Però llavors s'entén que, d'altra banda, els carregadors mercants de Halifax, i molts de la gent de Halifax, són agents disposats i abatuts dels enemics dels Estats Units, i la seva hostilitat ha resultat no merament ofensiva sinó profundament injuriosa. [70]

La guerra va deixar molts temorosos que el Nord pogués intentar annexionar-se l'Amèrica del Nord britànica, sobretot després que comencessin les incursions fenianes (molts nord-americans van considerar les incursions fenianes com una retribució contra la tolerància britànica-canadenca i fins i tot l'ajuda a les activitats confederades al Canadà contra la Unió durant la Guerra Civil (com l'afer Chesapeake i la incursió de St. Albans). [71] [72][73][74] Com a resposta, es van criar regiments de voluntaris a tota Nova Escòcia. El comandant britànic i tinent governador de Nova Escòcia Charles Hastings Doyle (amb el nom de Port Hastings) va dirigir 700 tropes fora de Halifax per aixafar un atac fenià a la frontera de Nova Brunswick amb Maine. Aquest ensurt més aviat sense fonament va ser una de les principals raons per les quals Gran Bretanya va sancionar la creació del Canadà (1867); per evitar un altre possible conflicte amb Amèrica i per deixar la defensa de Nova Escòcia a un Govern canadenc. [75]

Confederació Canadenca

Caricatura política de 1868 on Nova Escòcia, representada per la noia Acadia, tria entre Charles Tupper i la Confederació Canadenca, o Joseph Howe i la unió amb els EUA. Tot i que Howe només era anti-Confederació, alguns havien percebut que preferia unir-se als EUA.

La Llei britànica d'Amèrica del Nord, per la qual Nova Escòcia va passar a formar part del domini del Canadà, va entrar en vigor l'1 de juliol de 1867. El primer ministre Charles Tupper havia treballat enèrgicament per aconseguir la unió. Però va ser controvertit perquè el localisme, les pors protestants dels catòlics i la desconfiança dels canadencs en general, i les preocupacions per perdre el lliure comerç amb Amèrica, es van intensificar per la negativa de Tupper a consultar els votants de Nova Escòcia sobre el tema. Es va desenvolupar un moviment de retirada del Canadà, liderat per Joseph Howe. El Partit Anti-Confederació de Howe va arrasar en les següents eleccions, el 18 de setembre de 1867, guanyant 18 dels 19 escons federals i 36 dels 38 escons de la legislatura provincial. Una moció aprovada per la Cambra de l'Assemblea de Nova Escòcia el 1868 que es negava a reconèixer la legitimitat de la Confederació mai no ha estat rescindida. Amb les grans eleccions parcials del comtat de Hants de 1869, Howe va tenir èxit en apartar la província de la confederació apel·lant a simplement buscar "millors termes" dins d'ella. [66] Malgrat la seva popularitat temporal, el moviment de Howe va fracassar en el seu objectiu de retirar-se del Canadà perquè Londres estava decidida a avançar la unió. Howe va aconseguir millors condicions financeres per a la província i va obtenir una oficina nacional per a ell mateix. [cal citació]

Van entrar en joc factors adversos a llarg termini. El 1865 va arribar el final de la Guerra Civil americana i de tot el negoci extra que havia generat. El 1866 va arribar la fi del Tractat de Reciprocitat Canadenc-Americà, que va provocar aranzels nord-americans més alts i perjudicials sobre les mercaderies importades de Nova Escòcia. A la llarga, la transició al mar de la navegació d'aigua de vent fusta a vaixells de vapor d'acer va soscavar els avantatges de què havia gaudit Nova Escòcia abans de 1867. Molts residents durant dècades es van queixar que la Confederació havia frenat el progrés econòmic de la província i va endarrerir altres parts del Canadà. La derogació, tal com es va conèixer l'anti-confederació, tornaria a aixecar el cap a la dècada de 1880 i es transformaria en el Moviment pels Drets Marítims a la dècada de 1920. Algunes banderes de Nova Escòcia van volar a mig pal el Dia del Domini tan tard com aquella vegada.

Edat d'Or de la Vela

Foto de William D. Lawrence construint-se a Maitland el 1873. El vaixell era el vaixell de fusta més llarg construït al Canadà.

Nova Escòcia es va convertir en líder mundial tant en la construcció com en la propietat de vaixells de vela de fusta a la segona meitat del segle. Nova Escòcia va produir constructors de vaixells reconeguts internacionalment Donald McKay, John M. Blaikie i William Dawson Lawrence i dissenyadors de vaixells com Ebenezer Moseley, així com l'inventor d'hèlixs John Patch. Entre els vaixells més notables hi havia el barque Stag, un clipper conegut per la velocitat i el vaixell William D. Lawrence, el vaixell de fusta més gran mai construït al Canadà. Mariners com el capità George "Rudder" Churchill de Yarmouth es van fer famosos pels seus viatges. La província també va produir una notable marinera femenina del segle 19, Bessie Hall d'Annapolis Royal. El més famós dels mariners de Nova Escòcia va ser Joshua Slocum que es va convertir en el primer home a navegar en solitari per tot el món (1895). La competència dels vaixells de vapor a finals del segle 19 va acabar amb l'edat d'or de la vela, tot i que el llegat va continuar inspirant mariners i públic al segle següent amb les moltes victòries de carreres de la goleta Bluenose.

La població va créixer constantment de 277.000 el 1851 a 388.000 el 1871, principalment a partir d'un augment natural ja que la immigració era lleugera. L'època s'anomena sovint l'edat d'or de la província a causa del creixement econòmic, el creixement de les ciutats i pobles, la maduració de negocis i institucions i l'èxit d'indústries com la construcció naval. La idea d'una edat d'or passada va adquirir protagonisme a principis del segle 20 pels reformadors econòmics del Moviment pels Drets Marítims i va ser explotada per la indústria turística a la dècada de 1930 per atraure els turistes a una època romàntica de vaixells alts i antiguitats. [76] Historiadors recents que utilitzen dades censals han desafiat la idea de l'edat d'or de Nova Escòcia. El 1851-1871 es va produir un augment general de la riquesa per càpita. No obstant això, típic del capitalisme del segle 19, la majoria dels guanys es van destinar a les elits urbanes, especialment als empresaris i financers que vivien a Halifax. La riquesa que ostenta el 10 per cent superior va augmentar considerablement al llarg de les dues dècades, però hi va haver poca millora en els nivells de riquesa a les zones rurals, que comprenien la gran majoria de la població. [77] De la mateixa manera, Gwyn informa que van florir senyors, comerciants, banquers, propietaris de collieries, armadors, constructors de vaixells i mestres mariners. No obstant això, la gran majoria de les famílies estaven encapçalades per agricultors, pescadors, artesans i jornalers. Moltes d'elles —i moltes vídues— vivien en la pobresa. La immigració va augmentar a mesura que avançava el segle 19. [78]E Així l'època va ser, de fet, una època daurada, però principalment per a una petita i poderosa elit.

Rebel·lió del Nord-oest

Membres del Batalló Provisional halifax forjant un rierol prop de Swift Current, Saskatchewan durant la Rebel·lió del Nord-oest

El Batalló Provisional de Halifax va ser una unitat militar de Nova Escòcia, Canadà, que va ser enviada a lluitar en la Rebel·lió del Nord-oest el 1885. El batalló estava sota el comandament de Lieut.-Coronel James J. Bremner i estava format per 168 oficials i homes no comissionats de la princesa Louise Fusiliers, 100 del 63è Batalló Rifles, i 84 de l'Artilleria de la Guarnició halifax, amb 32 oficials. El batalló va sortir de Halifax sota ordres del nord-oest el dissabte 11 d'abril de 1885 i van romandre gairebé tres mesos. [79]

Abans de la participació de Nova Escòcia, la província va romandre hostil al Canadà després de com la colònia va ser forçada al Canadà. La celebració que va seguir al retorn del Batalló Provisional halifax en tren a través del comtat va encendre un patriotisme nacional a Nova Escòcia. El primer ministre Robert Borden, va afirmar que "fins a aquest moment Nova Escòcia amb prou feines es considerava inclosa a la Confederació Canadenca ... La rebel·lió evocava un nou esperit... La Rebel·lió de Riel va fer més per unir Nova Escòcia amb la resta del Canadà que qualsevol esdeveniment que s'hagués produït des de la Confederació". De la mateixa manera, el 1907 el governador general Earl Grey va declarar: "Aquest batalló ... van sortir nova escocesos, van tornar canadencs". Les portes de ferro forjat dels jardins públics de Halifax es van fer en honor del Batalló. [80]